

Gorenje

Od jutri večina delavcev na kolektivnem dopustu

Zaposleni v delovnih organizacijah in skupnostih Gorenja v Titovem Velenju so zadnje dni na zborih delavcev pregledovali rezultate dela in gospodarjenja v letošnjem prvem polletju in se dogovorili za aktivnosti, ki naj bi zagotovili uresničitev letošnjih planskih nalog, posebej še proizvodnih in izvoznih načrtov, ob vsesplošnem prizadevanju za zmanjšanje stroškov poslovanja. Pri tem so ugotovili, da so polletni proizvodni in izvozni dosežki dobra osnova, da ob okrepljenih prizadevanjih ob koncu leta uresničijo dogovorjene obveznosti.

Današnji dan, 31. julij, pa je za večino zaposlenih tudi zadnji delovni dan pred kolektivnim dopustom. Le-ta bo trajal od 1. do 17. avgusta. V tem času bodo v posameznih tovarnah, kot je že običaj, opravljali redna vzdrževalna dela, da bi stroje in naprave usposobili tako, da bi bilo v naslednjih mesecih kar najmanj zastojev v proizvodnji. V Gorenju Gospodinski aparati, na primer, bodo v tozdrnih Stedilnici, Pralnopomivalna tehnika in Kondenzatorji Rogatec obnavljali peči in grelce lakirnice. Zaposleni pri teh delih bodo prve dni kolektivnega dopusta delali po 10 do 12 ur na dan. Zaposleni v tovarni talnih Keramičnih ploščic tozdra Gradbeni elementi Gorenja Notranja oprema bodo normalno delali tudi v času kolektivnega dopusta. V tozdru Pohištvo bo trajal kolektivni dopust zaposlenih 4 dni manj, kar je eden od ukrepov za povečanje proizvodnje. Delavci obrata Marmor Šoštanj pa bodo zaradi priprave proizvodnje skrajšali

kolektivni dopust za 2 dni. Tudi v Gorenju procesna oprema bodo med kolektivnim dopustom opravljali redna vzdrževalna dela, v tozdr Tehnološka oprema pa

morajo v avgustu izdelati 80 namenskih vozilček za tovarno talnih keramičnih ploščic v okviru programa njene rekonstrukcije. (an)

Poslovna skupnost »YU DOM«

Skupni program proizvodnje gospodinjskih aparatov

Predstavniki novoustanovljene Poslovne skupnosti jugoslovanske industrije gospodinjskih aparatov (njena poglavitna naloga je usklajevanje razvoja delovnih organizacij, članic Poslovne skupnosti, in njihov skupni nastop na tujih tržiščih) so pred dnevi na tiskovni konferenci v Beogradu predstavili »Skupni program proizvodnje gospodinjskih aparatov za obdobje 1986—1990«. O skupnem programu bodo zdaj razpravljali v Splošnem združenju predelave kovin Jugoslavije, predvidoma septembra pa ga bo obravnaval tudi Zvezni izvršni svet.

Nosilec razvoja proizvodnje gospodinjskih aparatov in projektnih nalog Skupnega programa je 9 poslovnih sistemov oziroma delovnih organizacij, med njimi tudi Gorenje, pri uresničevanju Skupnega programa pa bo sodelovalo tudi drugih 20 delovnih organizacij, članic Poslovne skupnosti, ki dobavljajo reprodukcijski material oziroma proizvajajo sestavne dele.

Proizvodnja gospodinjskih aparatov je ena od pomembnih vej jugoslovanskega gospodarstva s poudarjeno izvozno usmeritvijo. V zadnjih letih je jugoslovanska industrija gospodinjskih aparatov dosegla visoko stopnjo rasti proizvodnje in izvoza na konvertibilno tržišče. Lani, na primer, so prodali na tuje za 215

milijonov dolarjev izdelkov, od tega na tržišča s konvertibilnimi valutami za dobrih 122 milijonov dolarjev. Sicer pa prodajo na tuje v povprečju od 37 do 52 % proizvodnje posameznih gospodinjskih aparatov.

S Skupnim programom želijo zagotoviti osvajanje nove generacije gospodinjskih aparatov, ki bodo zadovoljevali pogoje najzahtevnejših svetovnih tržišč, istočasno pa omogočiti tak razvoj tehnologije proizvodnje aparatov za gospodinjstva in njihovih sestavnih delov, da bodo le-ti v še večji meri izvažali na tuja tržišča, tudi s skupno izgradnjo novih zmogljivosti, pomembnih za proizvodnjo najpomembnejših sestavnih delov. Tako bodo povečali produktivnost dela in

Ljubno ob Savinji

Flosarski bal že 26. zapored

Zanesljivo je, da flosarskega bala na Ljubnem ob Savinji ni treba posebej predstavljati. Prva nedelja v avgustu je tokrat že 26. po vrsti namenjena tej prireditvi. Za turistične in narodopisne prireditve je 26 let vsekakor zavidanja vredna doba, zato ljubenskim flosarjem gre zares pohvala.

Res je, da so v četrstoletnem obdobju previharili nekaj že kar kritičnih nesorazmerij med navadno veselico in prireditvijo narodopisnega značaja, kar bi flosarski bal pač moral biti. Spravilo lesa, plavljenje po Savinji in flosarija vse tja do Črnega morja, so pač značilnosti, ki so do druge vojne opredeljevale delo in življenje ljudi v vsej Gornji Savinjski dolini. Bogato izročilo dela, življenja, navad in običajev seveda ne sme utoniti v pozabo.

Da se to vendarle ne bo zgodilo pričajo prireditve zadnjih let, ki niso več omejene zgolj na nedeljo popoldne. Ljubno ob Savinji namreč v zadnjih dneh julija in prvih v avgustu resnično živi za svoj bal. Nekajkrat so izkupiček že namenili za gradnjo novih cest, za obnovo prosvetnega doma, za gasilce in drugo, lanski zaslužek pa so porabili za ureditev prireditvenega prostora ob Savinji, kar bodo storili tudi letos.

Udiranje flosa in flosarski krst nista več edini zanimivosti, saj se prireditve vrstijo že nekaj dni pred nedeljskim viškom. Tako bo tudi letos, saj bo že danes, v četrtek zvečer, večer narodnih pesmi z domačim ženskim pevskim zborom na prostoru ob Savinji, jutri zvečer pa bodo domači pevci peli podoknice po vsem trgu. Sobota bo namenjena od-

bojki, nogometu in šahu, zvečer pa bo na vrsti še večer s flosariji. Višek bo v nedeljo popoldne s povorko, vožnjo s flosom in krstom, ob vsem tem pa so pripravili še vrsto drugih zanimivosti. Naj omenimo le kmečke žene in dekleta, ki bodo poskrbele za bogato ponudbo domačih jedi. Spišek teh jedi je resnično dolg in še bolj vabljev.

Praznik KS Lokovica

Prenovljeno športno igrišče

S krajšim, a prisrčnim kulturnim programom in seveda pomembno pridobitvijo — otvoritvijo asfaltiranega večnamenskega športnega igrišča — so krajanje Lokovica preteklo soboto proslavili svoj praznik, 27. julij. Med mnogimi pomembnimi datumi iz druge svetovne vojne so se odločili za dan, ko je okupator leta 1944 izgnal 40 domačinov, najprej v Celjski stari pisker, nato pa v razna koncentracijska taborišča. Na svoj dom se nihče ni vrnil.

Ob tej priložnosti so seveda najprej pregledali svoje dosedanje delo. Lani so svojemu namenu predali prvi in četrti posodobljen odsek ceste Križnik—Penk, razširjeno telefonsko omrežje ter tri pokrita avtobusna postajališča. Sadovi složnega dela in prizadevanj vseh krajanov ter družbe-

nepolitičnih organizacij tudi letos niso izostali. Ob praznovanju letošnjega krajevnega praznika so tako predali svojemu namenu večnamensko asfaltirano športno igrišče ali bolje kar urejen športni center pri tamkajšnjem domu družbenopolitičnih organizacij. Te pridobitve, za katero so zbirali denar s samopriskevkom, so zlasti veseli najmlajši krajanje.

(Dalje na 2. str.)

izboljšali rezultate gospodarjenja, kar vse naj zagotovi izvozno kar najbolj usmerjeno proizvodnjo gospodinjskih aparatov in njihovih sestavnih delov.

Omeniti velja, da jugoslovanski proizvajalci gospodinjskih aparatov načrtujejo za srednjeročno obdobje 1986—1990 povečanje deleža izvoza posameznih proizvodov na 45 % do skoraj 60 %, najpomembnejših sestavnih delov pa na 31 % do 69 %. Z uresničitvijo nalog iz Skupnega programa bo zagotovljeno letno povečanje konvertibilnega izvoza na 317 milijonov dolarjev, hkrati pa tudi občutno povečanje pokritja uvoza z izvozom in drugih učinkov. Pri tem ne gre prezreti tudi predvideno povečanje produktivnosti dela in kazalcev gospodarjenja.

Nova generacija gospodinjskih aparatov pa bo, kar velja še posebej omeniti, pomembno vplivala tudi na zmanjšanje porabe električne energije. Že leta 1990 naj bi bila, zahvaljujoč novi generaciji gospodinjskih aparatov, ki se bodo pojavili na jugoslovanskem tržišču, poraba električne energije manjša za najmanj 364 milijonov kWh, v naslednjih letih pa bo prihranek električne energije, kot napovedujejo, še večji. (an)

KAKO NASTAJAM? Če vas zanima, preberite fotoreportažo na 5. strani.

Zagate kmečkega turizma

Ob vsej skromnosti turistične ponudbe v Gornji Savinjski dolini je njena zares svetla točka vsekakor kmečki turizem. Na tem področju je moziška občina zagotovo na prvem mestu v Sloveniji, alij pa je vsaj bila. Bila zato, ker se v zadnjem času pojavljajo številne težave in mnogi razkoraki, ki s pravimi osnovami kmečkega turizma nimajo nič skupnega. Preveč kritični seveda ne bi smeli biti, ukrepati pa je vendarle treba.

Zgornjesavinjska kmetijska zadruga je namreč v zadnjem obdobju iz vsi vno mospesevala turizem na kmetijah, ki naj bi bil pomembna in koristna dopolnilna dejavnost, zlasti v hribovskih predelih. Tako so na 36 kmetijah uredili 450 turističnih postelj, trenutno pa jih na 25 kmetijah urejajo še 250. Ob vsem sireomaštvu turistične ponudbe too vsekakor niso zane-

marljive številke, tudi zaradi tega ne, ker se na kmetijah ustavljajo tudi in predvsem tuji gostje.

Seveda pa so se od časov uveljavljanja prvih turističnih kmetij odnosi na vasi bistveno spremenili, da o zaostrenih sedanjih razmerah sploh ne govorimo. V celovitem spletu vseh teh razmerij se seveda pojavljajo razna od-

NAŠA TEMA

stopanja, tudi v tem smislu, da nekateri že spreminjajo turistično dejavnost na kmetijah v gostinstvo, kar v nobenem primeru ni sprejemljivo, drugi gostov enostavno ne sprejemajo več in podobno.

Nepoznavanje razmer in najrazličnejše utemeljene in neutemeljene govorice, kritike in pripombe, k vsemu temu prispevajo svoje. Dejstvo pa je, da so se v Gornji Savinjski dolini že pred leti odločno opredelili za turizem na kmetiji, ki mora turistom nuditi mir, lepo in prijetno počutje, domačnost in spoznavanje življenja in dela na kmetiji in na vasi.

Takšne usmeritve tudi ne nameravajo spremeniti, kar je edino pravilno. Ob sedanjih zaostrenih razmerah in nedorečenostih so vse manjše tudi nadaljnje razvojne možnosti. Na Zgornjesavinjski kmetijski zadrugi popuščati ne mislijo, ampak želijo turizem na vasi še naprej krepiti in predvsem zagotoviti njegove temeljne vsebinske prvine. Vse zlo namernosti, razvojne obete in težave so zato javno razčlenili in pojasnili na posebnem posvetu v terek dopoldne na turistični kmetiji v Šmihelu nad Mozirjem.

V tednu dni smo se odločili že za drugo akcijo. Tokrat smo obiskali gostince. Saj veste! Turistična sezona, pa slogani, ki se oglašajo z vseh koncev — Turizem smo ljudje. Skupaj z inšpektorji smo šli spet v akcijo, tokrat od »šanka do šanka.« Reportažo z naslovom Turizem smo (različni) ljudje, pa lahko preberete na 4. strani. Dopoldanski prizor iz restavracije Jezero. Gostov sicer dopoldan še ni bilo, zato pa je bilo vse odlično pripravljeno za takrat, ko pridejo.

Praznik KS Lokovica

Prenovljeno športno igrišče

(Nadaljevanje s 1. strani)

Služil pa bo tudi za še tesnejše sodelovanje in medsebojno tovarštvo med krajani samimi.

S skupnimi močmi so Lokovčani že marsikaj naredili in tako prispevali svoj delež k hitrejšemu napredku krajevne skupnosti. Seveda pa jih tudi v prihodnje čaka veliko dela.

Na mnoga vprašanja bodo morali iskati odgovore, še največ na komunalnem področju. V programu imajo med drugim zapisano dokončno asfaltiranje ceste Križnik-Penk, Draj-Zapušek, Klauz-Stanovšek, razširitev telefonskega omrežja, posodobitev ceste Saleška magistrala križišče - Anclin, Saleška magistrala - Donik - Križnik, vzdrževanje preostalih makadamskih cest. K temu spisku je treba do-

dati še vzdrževanje doma gasilcev in doma družbenopolitičnih organizacij. Čeprav bodo za vse želje zbirali denar s samopripravo, bo potrebna tudi pomoč drugih. »Seveda pa moramo sami najprej pokazati pripravljenost. Uspešni bomo, če bomo pristopili k reševanju težav, ki jih ni v našem govoru poudarila podpredsednica krajevnega združenja SZDL Silva Dermol.

Ob koncu slovesnosti so najzadostnejšim krajanom podelili še krajevna priznanja, na asfaltiranem igrišču pa sta nato merili svoje moči ekipi poročenih in neporočenih nogometašev. Prvič v »zgodovini« so v takšnem medsebojnem srečanju zmagali prvi, in sicer z rezultatom 9:0.

Popravek:

Pri članku Pri Fliševih v Topolščici »Danes več z glavom«, je prišlo do dveh neljubih napak.

Fliševi ne oddajo največ mleka v naši občini, ampak ga v zbiralnici zberejo največ. Leta 1970 so ga na dan zbrali 11 litrov in ne na mesec, kot je bilo zapisano.

Za neljubni napaki se seveda opravičujemo!

Hmeljarstvo

Slaba letina goldinga

»Tako čudnega in muhasta vremena pa še dolgo ne,« pravijo kmetovalci. Dokaj slaba je bila letos žetev, še prej so imeli velike težave pri spravilu sena, čez tri tedne se bodo »lotili« hmelja.

Napovedi tudi tokrat niso nič kaj obetavne. Zlasti slaba bo letina pri goldingu. Spomladanska toplota, zlasti v mesecu maju, je spodbudila pri tej vrsti hmelja prebujno rast. Nekoliko hladnejše temperature pa so jo nato upočasnile. Hmeljarji ocenjujejo, da bo pridelek goldinga skoraj za polovico manjši od načrtovanega. Ostale vrste, aurora in atlas, pa zaenkrat še rastejo in pri tej sorti se naเดjajo boljše letine. Vse je odvisno od vremena. »Avgust hmelj da ali pa ga vzame« pravijo tisti, ki se s proizvodnjo zelenega zlata ukvarjajo že dalj časa. Vodja kooperacije v Erini zadrugi enoti v Šmartnem ob Paki Franc Dobnik takole modruje: »Če bo suša, bodo kobule drobne. Poleg slabše letine goldinga, pri kooperaciji smo načrtovali 12 ton zelenega zlata oziroma 1500 kilogramov na hektar, dosegli pa ga bomo morda le 800 kilogramov, se bojimo redkih pannonog, če bodo te na novo pognale. Takšne obiralni stroji slabo oberejo. Slabše kakovosti so tudi tako imenovane ovce - velike kobule, ki se

pri obiranju rade zdrobe. Med drugim so nam povedali, da bodo kriteriji pri spremanju hmelja letos še posebej ostri, saj je drugače zelo težko zadovoljiti zahtevnim izvoznim pogojem.

Obiralne stroje bodo hmeljarji »pognali« v dneh od 15. do 20. avgusta. V tem času opravljajo nujna vzdrževalna dela, da bo hmelj čimprej obran brez večjih zapletov, in kolikor ga pač bo, kakovosten.

Čeprav letošnje letine še niso »spravili pod streho«, hmeljarji kujejo nove načrte. V Šmartnem ob Paki, kjer imajo tudi največ polj posejanih s to kulturo, bi radi te nasade širili. Vendar bodo to nalogo težko uresničili, saj so polja utesnena med cesto, reko Pako in železnico. Večjih površin, kjer je proizvodnja zelenega zlata še najbolj donosna, nimajo. Tudi hmeljišča bi radi obnovili, saj so ta precej stara.

Načrtov hmeljarjem ne manjka, prav tako ne težav. Zlasti pri sušenju zelenih kobul jih je veliko. Pri majhni proizvodnji se še najbolj »obnese« klasičen način sušenja. Tako sedaj sušimo bolj po občutku. Nimamo primernih vlagometrov, ne navlaževalnih naprav, kar zopet vpliva na kakovost,« je ob koncu pogovora poudaril Franc Dobnik.

Mladinska knjiga Titovo Velenje

Dobro založeni s šolskimi potrebščinami

Naše bistre glave v tem času gotovo ne razmišljajo na novo šolsko leto. Predajajo se konjičkom, drugim radostim, vamejo si več časa za obisk prijateljev, sošolcev, ... Morda malo drugače sedaj razmišljajo tisti, ki so se med letom premalo trudili in morajo zamujeno nadomestiti oziroma popraviti kakšno negativno oceno. Starši, vsaj nekateri, pa si že belijo glave, kako otroku kupiti vse šolske potrebščine, od zvezkov, učbenikov, ostalih pripomočkov do torbice. Vse to danes še zdaleč ni poceni.

Ob obisku v Mladinski knjigi v Titovem Velenju so nam povedali, da so se na novo šolsko leto, tako kot prejšnja, dobro pripravili. Vse učbenike, delovne zvezke in druge šolske potrebščine, ki so v tem času že izšli, že lahko starši kupijo na njihovih prodajnih policah. Ostale manjkajoče pa pričakujejo do konca avgusta oziroma prve dni meseca septembra.

Ničkaj razveseljiv pa ni podatek o cenah. Močno, tudi za 200, 300 odstotkov so poskočile cene učbenikom. Poseben dragi so ti za srednješolce, ki bodo morali za kakšnega odšteti po 3000 dinarjev. Tudi za novo torbico bodo starši morali seči globoko v žep. Napredaj so od tri do 10 tisoč dinarjev. Za polno pa bodo morali primakniti še tisoč, tisoč 500 dinarjev več.

Tako kot pretekla leta so se tudi tokrat z osnovnimi šolami velenjske občine, razen ene, dogovorili, da bodo poslali zvezke in učbenike kar njim. Sicer pa delavci Mladinske knjige v Titovem Velenju vse bolj ugotavljajo, da nekateri starši kupijo šolske potrebščine že julija in ne zadnje dni avgusta. Zanje pa žal niso pripravili kakšnih posebnih ugodnosti, obročne odplačevanja, saj pravijo, da jih tudi njim ni nihče ponudil.

Mi in okolje

Ne smemo zamujati

V zadnjem času smo tudi v Saleški dolini močno okrepili skrb za varstvo okolja, kar je za naše področje še kako pomembno, saj so ekološke razmere v dolini že kritične. V splet vseh aktivnosti sodi tudi ustanovitev sveta za varstvo okolja, ki so ga 15. julija imenovali člani predsedstva občinske konferencie SZDL Velenje.

Svet šteje enajst članov, predseduje pa mu Pavle Ažber z Rudnika lignita Velenje, zato pogovor z njim ne bo odveč. »Svet se je zahtevnega dela lotil takoj. Kljub dopustniškemu in počitniškemu obdobju smo se člani na prvi seji zbrali že 24. julija. Vemo, da vsako zamujanje pomeni odlaganje nujno potrebnih ekoloških ukrepov, ki jih glede na resnost onesnaženja našega okolja potrebujemo nujno in takoj,« pravi Pavle Ažber.

Kaj ste se dogovorili na tej prvi seji?

»Prva naloga je bila seznanitev članov z nalogami sveta in njegovim delovnim programom za letošnje leto. Naš program jasno narekuje javne tribune o varstvu okolja po krajevnih skupnostih in delovnih organizacijah ter sklepna občinska tribuna o tem področju, ki je bila v prostorih glasbene šole, osnova programa pa je predlog občinskega izvršnega sveta, ki so ga dopolnili in sprejeli še delegati vseh treh zborov občinske skupščine na zasedanju 17. julija.«

Katero so poglavitne naloge?

»Nalog je razumljivo veliko in imajo seveda skupen cilj. Predvsem bo svet spremljal družbeno problematiko varstva okolja v naši občini; sam in v sodelovanju z drugimi dejavniki bo svet pripravil gradiva za seje občinske konferencie SZDL in njenega predsedstva ter za problemske konferencie; svet bo vodil javne razprave, zbiral mnenja, pobude in predloge iz javne razprave in zagotavljal njihovo obravnavanje na sejah že omenjenih organov; dajal bo pobude za razprave o posameznih perečih vprašanjih varstva okolja; sodeloval bo z delegacijami in samoupravnimi organi temeljnih in drugih samoupravnih skupnosti, z družbeno-političnimi organizacijami, zbori občinske skupščine, komitejem za planiranje in varstvo okolja, z družbenimi organizacijami, društvi in drugimi, nadzoroval pa bo seveda tudi uresničevanje sprejetih stališč in ukrepov.«

Seveda smo danes že v drugi polovici leta, zato ste verjetno sprejeli tudi podoben delovni program do konca leta?

»Jasno. Čas hiti, zato smo sprejeli vrsto konkretnih nalog in jih časovno opredelili. Do septembra bomo pripravili spisek vseh dejavnikov, ki imajo v svojih programih tudi varstvo

okolja. Prav tako septembra bomo ustanovili društvo za varstvo okolja ter pripravili programske smernice in samoupravne akte. Pomembna je povezava z republiškimi svetom za varstvo okolja in vključitev v priprave na republiško problemsko konferenco, ki bo zelo pomembna prav za Saleško dolino. V sodelovanju s svetom za informiranje bomo v našem času takoj pričeli urejati rubriko o varstvu okolja, še v avgustu pa se bomo povezali tudi s sveti za varstvo okolja v koroški in celjski regiji. Septembra bomo ocenili program komiteja za gospodarstvo, planiranje in varstvo okolja, oktobra se bomo povezali z vsemi dejavniki varstva okolja v občini in ocenili njihove programe, novembra pa se bomo povezali še z vsemi onesnaževalci in odšli tudi na teren.

Pavle Ažber

Manjkalo seveda ne bo še drugih aktualnih in sprotnih nalog, pripravili bomo razprave v združenem delu, spremljali uresničevanje sklepov občinske skupščine, spremljali delo organov za varstvo okolja in se udeleževali njihovih sej in seveda sproti proučevali problematiko varstva okolja.

Zahtevnih nalog je torej veliko, zato bosta svetu potrebna tudi pomoč in sodelovanje?

»Prav gotovo. Zato pozivam vse občane, delovne organizacije, krajevne skupnosti, društva in vse ostale, da se obtežav pri reševanju ekološke problematike obračajo na predsedstvo OK SZDL in na svet za varstvo okolja, kot nosilca in pobudnika ekološke aktivnosti v občini. Pozivam tudi vse, ki so pripravljeni sodelovati in pomagati, da se pripravijo na tajništvo občinske konferencie kot pobudniki in soustanovitelji društva za varstvo okolja. Delo sveta bo torej izredno zahtevno po strokovni plati in nič manj po organizacijski. Svet za varstvo okolja se bo namreč soočal z vsemi dejavnostmi, ki so potrebne za ohranitev ekološkega sistema, od tega pa je odvisen tudi obstoj človeštva.«

TOZD maloprodaja
TOZD veleprodaje
TOK kmetijstvo
TOK kopije

35 let

telefon: 853-181
856-387
881-241
896-304

Trgovska in proizvodna DO ERA n. sol. o. TOK Kmetijstvo r. o. Šoštanj razpisuje

na podlagi sklepa zadrúžnega sveta TOK Kmetijstvo Šoštanj z dne 9. 6. 1986

JAVNO DRAŽBO

za prodajo pritlične stanovanjske hiše s skupno 481 m² funkcionalnega zemljišča, neto stanovanjske površine 87,34 m² v Titovem Velenju, Kopaljska šte. 10.

Stanovanjska hiša stoji na zemljišču parc. št. 2491/1 k. o. Velenje

Objekt je naseljen. Izklicna cena za stanovanjsko hišo znaša 11.362.477 din. Varščina znaša 10 % od izklicne cene ter jo morajo ponudniki poravnati na žiro račun DO ERA, TOK Kmetijstvo šte. 52800-601-21457 najkasneje do 10. 8. 1986.

Potrdilo (kopijo) o plačani varščini morajo ponudniki poslati skupaj s pismeno izjavo, da sprejemajo vse razpisne pogoje v zaprti kuverti na naslov: DO ERA Titovo Velenje, Kersnikova 1, z oznako: Javna dražba za prodajo stanovanjske hiše, najkasneje do 10. 8. 1986.

Ponudbe, v kateri ne bo priloženo dokazilo o vplačani varščini ter izjave o sprejetju razpisnih pogojev, komisija ne bo obravnavala.

Javna dražba bo dne 15. 8. 1986 ob 8. uri v prostorih DO ERA, Titovo Velenje, Kersnikova 1.

Uspeli ponudnik je dolžan poravnati tudi stroške prometnega davka ter zemljiškoknjižnega prepisa. Uspeli ponudnik mora podpisati ustrezno pogodbo v roku 5 dni po izvedbi dražbe, sicer se smatra, da je od ponudbe odstopil, ter mu zapade varščina v korist DO ERA, TOK Kmetijstvo Šoštanj.

Vse informacije v zvezi z javno dražbo lahko dobijo zainteresenti pri DO ERA Titovo Velenje, Kersnikova 1 oziroma po tel. 853-151.

Občinska skupnost za zaposlovanje Velenje

OBJAVE POTREB PO DELAVCIH V OBČINI VELENJE

DELOVNA ORGANIZACIJA	POKLIC IZ ŠIFRANTA	PROSTA DELA IN NALOGE	DI	NČ	ROK P	OD	ŠT. DEL.
GIP VEGRAD SLAVICA MARINŠEK PODBREZJE 129	višja družboslovna šola	tajništvo DPO	3	nč	8	105.000	1
p. DUPLJE SLAVICA MARINŠEK PODBREZJE 129	natakarica	strežba v gostilni	2	nč	8	110.000	1
p. DUPLJE CSŠ TOZD DOM UČENCEV	kuhinska pomočnica pomožni delavec	pomožna dela v kuhinji pomivalka v kuhinji	x	nč	8	90.000	1
			x	dč	8	55.000	1

LEGENDA: DI - delovne izkušnje, NČ - nedoločen čas, DČ - določen čas, ROK P - rok prijave, OD - osebni dohodek, ŠT. DEL. - število delavcev

»NAŠ ČAS«, glasilo Socialistične zveze delovnega ljudstva Velenje, izdaja Center za informiranje, propagando in založništvo Velenje, cesta Františka Foita 10.

»NAŠ ČAS« je bil ustanovljen 1. maja 1965; od 1. januarja 1973 je izhajal kot štirinajstdnevnik »Saleški rudar«, kot

tednik pa izhaja »Naš čas« od 1. marca 1973.

Uredništvo: Stane Vovk (direktor in glavni urednik), Boris Zakošek (v. d. odgovornega urednika), Milena Krstič-Planinc, Bogdan Mugerle, Jancz Plesnik, Tatjana Podgoršek, Mira Zakošek (novinarji).

Izhaja ob četrtkih. Sedež uredništva in uprave: Titovo Velenje, cesta Františka Foita 10, Telefon (063) 853-451, 854-761, 855-450, 856-955. Brzojavni naslov: Informativni center Velenje.

Cena posameznega izdaja je 80 dinarjev. Mesečna naročnina 300 dinarjev, letna naročnina za

individualne naročnike je 3.600 dinarjev, za tujino 6.600 dinarjev.

Ziro račun pri SDK, podružnica Titovo Velenje, številka 52800-603-38482.

Grafična priprava, korektura, tisk in odprema: ČGP Večer Maribor.

Nenaročenih rokopisov in fotografij ne vračamo.

Za »Naš čas« se po mnenju sekretariata za informacije izvršnega sveta Skupščine SR Slovenije, številka 421-1/72 od 8. februarja 1974 ne plačuje temeljni davek od prometa proizvodov.

Bife Kopaljšča ob 9.20. Odpirajo ob 9. uri.

Bi šli ali ne bi šli? Skupaj z inšpektorji po gostinskih lokalih? Turistična sezona je že na višku, verjetno smo zamudili? Kako so gostinci pripravljani nanjo bi morali ugotovljati že pred njenim začetkom! Tako smo razmišljali, ko smo se z velenjskimi inšpektorji (spet) pogovarjali za novo akcijo v tednu dni.

Zakaj pa ne? smo si rekli. Zakaj ne bi enkrat hvalili! Dopoldne tako ali tako ni gostov, vse je lepo počiščeno, vsaj naj bi bilo, natakariji pa še tudi niso utrujeni in naveščeni vsega. Pa naj bo! Bomo pač enkrat samo hvalili. Res bi bilo čudovito, da ne bi našli niti zjutraj, niti popoldne, niti pozno zvečer nič narobe in vse tako, kot si želijo gostje. Saj veste, kako pravimo: gost ima vedno prav. Pa inšpektor tudi.

Kopaljšča

Grenko razočaranje nas je pričakalo kar na začetku. Še sreča, da nismo bili... Kot bi prišli na gradbišče. Kopaljšče brez-o, kup smeti pred vrati, ura dvajset minut čez devet, odpiralni čas ob 9. do 23. ure, če si ga ne skrajšajo. Tisti dan so si ga. Hoteli smo vstopiti, pa nam je obiskovalec, ki je stal v bližini vrat rekel: »Zaprto je še, še ni natakarija.« Oddidemó naprej do drugih vrat, tam srečamo mlado dekle, po zunanosti (obleki) in po obnašanju smo sodili, da je verjetno podobno kot prejšnji gost prišla na dopoldansko kavico. Še na misel nam ni prišlo, da je zaposlena na Kopaljšču.

»Ne morete notri, ker je poplava, pa tudi natakarija še ni,« nas je pozdravila. Ko smo malo več spraševali, pa smo izvedeli, da je zaposlena na kopaljšču kot čistilka. Bila je brez delovnega plašča po mnenju inšpektorja dela tudi neprimerno obuta. »Nisem mogla po plašč zaradi poplave. V teh čevljih pa lažje hodim (salonarijih),« nam je pojasnila Begzada.

Kmalu za nami je prišla na delo praktikantka Suzi. Ta je

prišla na delo pravočasno. Še celo prej, saj začne delati ob desetih. Medtem se je nabralo še nekaj gostov, ki so posedli zunaj na terasi in vsi smo čakali, čakali... in ob pol desetih dočkali.

»Imam težave s stanovanjem pa nisem mogel priti prej. Včeraj sem ves dan iskal

Pet se nas je stiskalo v eni stoenki. Če ne bi bilo tako vroče kot je bilo, bi še šlo. Tako pa je tale reportaža postala še bolj utrudljiva zadeva. Trajala je od 9. pa vse do 13. ure.

Od šanka do šanka so šli z nami inšpektorji — Romana Jedonicky (sanitarna), Karel Grilec (tržni) in Miloš Ljubojevič (delo)

stanovanje, predvčerajšnjim sem delal petnajst ur,« nam je hitel razlagati natakariji Slobodan in se zaskrbljivoče tudi sam oziral po poplavi in nesnagi.

Inšpektorji niso gledali zbegano, odločno pa so zahtevali, da pride šef. Prišel je. Gotovo pa je v svoji notranjosti doživel pravi stres. »Kdaj si prišel?« je najprej vprašal natakarija. Potem pa zmajeval in zmajeval z glavo. Inšpektorji so lokal začasno zaprli. Za tako dolgo, da vse uredijo. Medtem so prišli vzdrževalci in ugotovili, da je počila vodovodna cev. Tudi Begzada je med tem že dobila lep bel plašč, vztrajala pa je še vedno pri svojih čevljih. Prav ti čevlji pa so motili inšpektorja dela in o njih je povprašal šefa.

Šef: »Snažilka še ni dobila delovnih čevljev, ker je tukaj en mesec na poskusnem delu. Potem jih šele dobi.«

Inšpektor: »Tako ko delavec sklone delovno razmerje ima pravico do zaščitnih sredstev. Pri njenem delu pa so še posebno pomembni primerni čevlji. Saj v takšnih kot je ne more delati.«

Da je imel inšpektor popolnoma prav, smo se prepričali sami. Begzada v svojih čevljih namreč ni zmogla niti čez vodo po delovni plašč. Pa da ne bo kdo mislil, da je bilo vode do kolen, le malo večja luža je spominjala na poplavo.

Od šanka do šanka

Turizem smo (različni) ljudje . . .

Nekaj pa pri vsem tem ne moremo razumeti. Normalno bi bilo, da je do takrat, ko pridejo v lokal gosti, vse lepo počiščeno. Sicer pa

seveda po domačih specialitetah,« se je razgovorila in ob tem so ji oči begale sem in tja in iskale kje mora še kaj hitro postoriti na zadovoljstvo gosta. Vprašali smo jo, kako zmora pa je odgovorila: »Saj nisem sama, pomaga mi mama. Že nekaj časa pa iščemo dekle. A težko jo je dobiti. Zrezke zna speči vsaka, teže pa je za pripravo domačih jedi,« je bila spet odkrita. Verjamemo ji vse, kar je povedala. Po tem, kako dela pa smo

je to stvar o kateri mora razmišljati še kdo drug, ne pa mi in inšpektorji, mi smo povsem slučajno naleteli na takšno stanje. Po navadi tudi gost naleti samo enkrat. Prvič zadnjič in nikoli več.

Pri Berti

Dobre pol ure za tem smo doživeli nov stres. Tokrat mi in inšpektorji takšnega, ki bi si ga vedno in povsod želeli.

Odpeljali smo se iz Titovega Velenja v Pako. »K Berti gremo,« smo si dejali po ogledu Kopaljšča. V gostišče, ki je tik ob cesti in v katerem se zdaj, na višku turistične sezone, gotovo ustavljajo tudi tuji.

Gostišče polno. Malica. Streža samo domača hči Mira. Urno in hitro, kot da bi imela pet rok, pa še prijazno, kar se da. Oziramo se za kupi smeti, pa nam jih ne uspe najti. Nismo ovinkarili, kar naravnost smo vprašali kdaj počistijo lokal. Ga takrat, ko že gostje trkajo na vrata, torej ob 9. uri? Ali celo, ko že sedijo za mizo! »Če bi tako ravnali, bi gotovo izgubili vse goste,« je rekla.

»Vesela sem, da ljudje radi pridejo k nam. Na malici imamo sedemdeset abonentov, poleg teh pa še druge goste. Tudi turisti se tu često ustavljajo. Pripravljamo jedi po naročilu. Največje povpraševanje pa je

Begzada ni mogla čez vodo

lahko ugotovili tudi, da bo tako urno in spretno kot je sama tudi težko dobila.

Kajuhov dom

Nekaj gostov v čudovitem kostanjevem vrtu z mogočno senco

Vstopimo v dom in že nam pokličejo prikupno in zelo gostobesedno Jožico, vodjo kuhinje in namestnico poslovnice tega lokala. Njega ni bilo, bil je odsoten. Ni nas zanimalo kam je odšel niti kdaj, saj tudi ni bilo potrebe.

Povsem zadovoljni smo bili z odgovori njegove namestnice pa tudi z lokalom. Vse je bilo tako kot mora biti. Kaj nare-

»Toliko imam dela, potem pa še...« (Pri »Berti«)

dijo za to, da bi pritegnili čim več obiskovalcev?

»Je pač tako kot povsod v gostinstvu. Če je vreme lepo, potem je obisk velik, če slabo, je manjši. Velikokrat se pri nas ustavijo tudi tuji, pritegne jih bližina bazena, občasno na vrtu zaigrajo godbeniki, rednih plesov ni, ker ni dovolj obiska. Goste pa v tem času postrežemo z morskimi ribami, jedmi z žara, imamo tople malice, kosila in seveda jedi po naročilu.«

Ker je Jožica omenila tuje goste smo jo vprašali še, če natakariji znajo kakšen tuj jezik. »Seveda. Vsi natakariji

lokal v dolini. »Poznava,« sta odgovorila v en glas »Restavracijo Jezero. Tam je pa res odlično.«

Pa si gremo še tja pogledati, kako je to odlično, smo si rekli.

Jezero

Tokrat bi naša novinarska beležka ostala prazna. No, pa saj namen te akcije ni bilo grajanje. Na Jezero v tem času vse odlično. Pogrnjene mize, rožice na njih, tla čista, natakarijev dovolj... Gostov je bilo v tem času res še bolj malo, vse pa pripravljeno za popoldan, ko jih bo veliko več.

Še eno pomembno razliko med lani in letos smo opazili. Restavracija je ob ponedeljkih res še naprej zaprta, toda brez pijače in jedi ob Jezero tudi ob ponedeljkih ne boste ostali. Postregli vas bodo zunaj z jedmi z žara in hladno pijačo. Druga stvar pa je odpiralni čas. Restavracija je odprta uro dlje kot lani, čez teden do 23. ure, ob sobotah pa do 24. ure. Tistim pa, ki se jim tudi ob polnoči še vedno ne mudi domov, lahko še eno uro uživajo v videoprogramu in dobrih vinih iz bogate vinoteke.

Ob sobotah in nedeljah pa imajo na vrtu tudi glasbo...

Kar ostali bi v prijetnem okolju restavracije Jezero, saj je bil to tudi zadnji lokal, kjer smo bili službeno. »Končajmo akcijo,« smo si rekli. »Posedeli pa ne bomo tukaj: kjer smo službeno.«

Novinarji moramo vse kar najhitreje spraviti na papir, inšpektorjem pa se je tudi že mudilo. Vsem pa vseeno ne toliko, da se ne bi ustavili še v gostišču Reich, da se v miru pogovorimo in potegnemo črto pod akcijo.

Žal, smo vsi zastrupljeni s svojim poklicem. Kaj hočemo!? Človek res ne more iz svoje kože. Odhajali smo že iz lokala, ko je sanitarna inšpektorica kar tako mimogrede pobarala dekliča, ki nam je stregel — ste tukaj zaposleni, ste na praksi? »Na počitnicah sem tukaj, pa pomagaj.« V lokalni je bila sama. In po našem odhodu tudi »malo ni mogla več pomagati,« ker ji je brez da ima dovoljenje, to odločno prepovedala inšpektorica.

No, čeprav smo se na začetku bali, da z akcijo zamujamo, ker smo že sredi turistične sezone, pa smo v enem primeru spoznali, da se ta še ni začela ali pa čakajo na zimsko, drugače pa smo lahko z zadovoljstvom ugotovili — vse je tako kot mora biti. Če je tako tudi ob devetih zvečer, gostinci sami najbolje vedo. Bi si tudi takrat zaslužili rdečo vrtnico? Če bi, potem odlično!

Milena Krstić-Planinc
Stane Vovk

Jožica iz Kajuhovega doma v Šoštanju

Na Kopaljšču so inšpektorji imeli kaj pisati!

Po grajskih muzejskih zbirkah

»Če koga še kaj zanima, ga bomo na gradu zelo veselili«

Poleg bogate in razvejane kulturne dejavnosti se lahko v občini ponašamo še z mnogimi nadvse zanimivimi kulturno zgodovinskimi spomeniki. Seveda pa smo najbolj ponosni na velenjski grad ter na zbirke, ki jih »varujejo« debeli grajski zidovi. V prejšnji številki našega tednika smo vam predstavili galerijsko dejavnost, tokrat pa malo pobliže spoznajmo poletni utrip na velenjskem gradu. Predstavil nam ga je kustos Jože Hudales.

Ali se tudi v vaši dejavnosti opazijo vplivi poletja?

»Nekoliko več zatišja je v tem času res. Nikakor pa ne moremo govoriti o mrtvili, ki ga pri nas ni. Obiskovalec je prav v tem mesecu bilo resda manj kot v maju in juniju, vendar delavci ne stojimo križem rok. S pridom ta čas izkoristimo za delo, za katerega si ponavadi vzamemo čas ob koncu leta, od srede novembra do aprila, ko je muzej zaprt.«

Koliko ljudi je obiskalo vaše muzejske zbirke v tem času?

Pohvalimo se lahko z obiskom. Zbirke na velenjskem gradu je v prvem polletju letos obiskalo kar 6821 ljudi, kar je skoraj za 20 odstotkov več kot lani. Veseli smo tega seveda zato, ker ostali slovenski muzeji beležijo v zadnjih letih precej manjši obisk. Kot vse kaže, je informacija o naših zbirkah, ki smo jih poslali na približno 150 slovenskih šol, spodbudila večje zanimanje za zbirke, ki jih hranimo na gradu. Natančnejši podatki kažejo, da nas je obiskalo okrog 1100 odraslih skupin, kar skoraj štirikrat več pa je bilo šolskih skupin. Opažamo pa, da se precej manj za prijeten in koristen sprehod po naših zbirkah odločajo posamezniki. Kakšnih 400 smo jih naštel, nekaj tudi otrok. Včasih pa je bilo to ravno obratno.?

Kako je z obiskom v poletnem času?

»Nekoliko manj ga je, vendar tako zelo skromen pa spet ni. Vsak dan nas obišče okrog 20 do 30 ljudi, med njimi skoraj polovica tujcev.«

Kako ste pripravljani na te obiske?

»Mislim, da dokaj dobro. Pomagamo si s honorarnimi vodnicami. Imamo jih pet, ki se skupaj z nami trudijo, da obiskovalci zvedo čimveč zanimivosti oziroma dobijo odgovore na vprašanja, ki jih zanimajo.«

Koliko časa potrebuje obiskovalec za ogled vseh zbirk, ki jih hranite na velenjskem gradu?

»Poprečen obiskovalec, seveda nezahteven, porabi okrog uro za ogled naših zbirk brez pretirane naglice. Seveda pa je takšen ogled bolj površen. Če ga vodi po razstavnih prostorih kustos, vodi ali če želi zvedeti o tej ali oni čimveč, pa je ura in pol, dve, premalo. Naša največja zbirka je zbirka slovenskega premogovništva, ki se bohoti skoraj v celcem prvem nadstropju, zelo zanimiva je zbirka afriške umetnosti. Tema pa delata »družbo« še dve galeriji, in sicer galerija Lojzeta Perka in galerija slovenskega slikarstva v 20. stoletju. To še ni vse. Na gradu imamo poleg omejenih še zbirko narodnoosvobodilnega boja in predvojnega delavskega gibanja v Šaleški dolini, da manjših zbirk kot je Azijski batik, cerkvena baročna umetnost Šaleške doline, ne omenjam posebej. Ostanke mastofonta pa so tako ali tako največja »atrakcija« pri nas.«

V obnavljanje gradu je bilo v zadnjih letih vloženo veliko denarja. So sedaj obnovitvena dela končana? Če ob vходу smo namreč še vedno našli vhodni portal iz leta 1556, čeprav ste že lani obljubljeni, da jih ne bo več.

»Zataknilo se je pri izvajanju obnovitvenih del, ki svojih obveznosti ni opravil. V prihodnjih dneh naj bi tokrat resnično odpeljal ta vrata in tako bo grad brez vrat leto, dve. S tem pa bo omogočen večji dostop do grajskega jedra, kjer se bomo pravzaprav šele lotili najpomembnejših obnovitvenih del. Morda nam bo uspelo še letos prekriti del strehe, kasneje pa še fasado. Za ta obnovitvena dela sedaj vemo. Kaj rado pa se zgodi, da se ob koncu najnujnejših del pojavi nekaj novih. Po tiem razmišljamo o ureditvi zelo lepega podstrešja v razstavne prostore. Tako bi pridobili še okrog 1200 metrov novih razstavnih površin ter tako obogatili, polepsali zbirke, ki danes obiskovalcem očem niso vidne. Tu mislim na zgodovino oziroma prikaz preteklosti Šaleške doline, tako z zgodovinskega kot tudi etnološkega stališča, skratka prikaz življenja prebivalcev v tej dolini tako daleč nazaj, kolikor se bo pač delo odkrilo.«

In kdaj si lahko vsi, ki jih zanimajo takšne ali drugačne zbirke, te ogledajo na velenjskem gradu?

»Vrata grajskega hrama so odprta vsem vsak dan, razen ponedeljka, od 9. do 12. ure ter od 16. do 19.«

Jože Hudales v pogovoru z vodnicama v prijetnem grajskem jedru

Vi ste tudi predsednik komisije za varstvo kulturne dediščine pri občinski kulturni skupnosti. Kaj je komisija že naredila?

»V tem letu smo se ukvarjali predvsem z obnovom na velenjskem gradu ter Kavčnikovo domačijo. Pri slednji so končana vsa obnovitvena dela najstarejše obstoječega dela domačije. Po mnenju strokovnjakov, ki se s takimi stvarmi ukvarjajo, naj bi bila njena starost večja kot smo predvidevali mi. Segali naj bi celo 800 let nazaj. Kavčnikova domačija je izjemen spomenik, skromna kmečka hiša, v kateri so prebivali socialno najnižji sloji vasi Zavodnje. Njen najstarejši del, dimnica, je trenutno edina ohranjena v Sloveniji in kaže, kako so bile grajene mnoge hiše pred 300, 400 ali 500 leti. V enem prostoru so živeli ljudje, živali. Temu so šele kasneje dajali dodatne prostore in tako sledili stavbeni kulturi.«

Kdaj bo dokončno obnovljena in primerna za ogled?

»Stanovanjski del domačije je obnovljen. Ze letos se bomo lotili rekonstrukcije gospodarskega dela, najprej spodnjega zidanega, nato lesenega dela. Trajala pa naj bi do leta 1988. Do konca tega srednjoročnega obdobja pa bi vanjo postavili še orodje, pohištvo, kakršnega smo našli. In tako odprli domačijo za ogled. Seveda pa bi bili že sedaj veseli vsakogar, ki bi se za ogled Kavčnikove domačije odločil, morda bi se našla tudi kakšna šola. Menimo namreč, da mnogi o tem lepem kulturnem spomeniku zelo malo vedo.«

To je le eden, kaj pa ostali?

»Ze kar nekaj let namenjam del pozornosti tudi cerkvi sv. Andreja v Saleku, kjer naj bi letos prav tako končali načrtovana obnovitvena dela. Manjše napake so že popravljene, iz notranjosti pa je pomemben zlasti oltar iz 17. stoletja. Ta je trenutno na restavriranju na Zavodu za spomeniško varstvo v Mariboru. Strokovnjaki tega zavoda so med drugim ugotovili, da gre pri nekaterih plastikah, ki so del tega oltarja, za precej starejši stvari, ki segajo v obdobje pozne gotike, v 15. ali v začetek 16. stoletja. Poleg tega si že dalj časa belimo glave z Saleškim gradom, žal, še vedno samo ugotavljamo, koliko bi stala njegova obnova in kaj vse bi bilo treba narediti, drugo

vprašanje, na katerega prav tako iščemo odgovor pa je gradič v Šentlju. Vso potrebno dokumentacijo o obnovi prvega naj bi dobili čez nekaj mesecev in se odločili kaj in kako. Pa ne mi, tudi ne občinska kulturna skupnost, saj nima tako velike blagajne za to nalogo, ampak naša širša družbenopolitična skupnost oziroma združeno delo. Tudi gradič v Šentlju bi radi rešili pred zobom časa. Ostrešje je še dokaj dobro ohranjeno. Veseli bi bili vsake pobude, posameznika ali delovne organizacije, ki bi bila pripravljena v ta grad vložiti nekaj denarja in ga tako uporabiti za svoje namene. Seveda bi to moralo biti kaj kmalu, saj bodo čez dve, tri leta potrebna tudi tu potrebna večja obnovitvena dela.«

Ob našem obisku na velenjskem gradu se nismo zadržali uro in pol, vendar nam je naš so govornik zelo dobro predstavil muzejske zbirke in sploh poletni utrip na velenjskem gradu. Mislili smo, da smo zvedeli vse. Hoteli smo se že posloviti. Čeprav obiska v tem času ni veliko, imamo delavci ogromno dela. Ukvarjamo se namreč z veliko drugimi reči. V našo kartoteko, ki postaja vse večja in pomembnejša, smo v prvih šestih mesecih vložili več kot 330 časopisnih izrezkov, ki pričajo o bogati zgodovini in razvoju Šaleške doline. Večina teh je iz prejšnjega stoletja. Prav tako smo letos obdelali okrog 1297 fotografij, predvsem starih in tako obogatili to zbirko, v kateri danes hranimo že približno 5000 fotografij. Še posebej pa smo ponosni na zbirko različnih podatkov o naši dolini. Zbrani so kar na 6000 kartončkih, samo letos smo jih vložili 1700. Poleg tega za občinsko raziskovalno skupnost zbiramo podatke o Šaleški dolini v 19. in 20. stoletju, ob tem raziskujemo delavsko gibanje pri nas, pripravljamo stalno zbirko o zgodovini gradov v Šaleški dolini. Tudi zahtevnejši obiskovalci kot so dijaki, študenti, zahtevajo svoj čas. Teh pa je v zadnjem času kar precej. Takole. Pogled na grad ni prav nič zanimiv, dejavnost za njegovimi zidovi pa zelo pestra in razvejana. Če pa morda koga še kaj zanima, ga bomo v temlem prijetnem hladu na velenjskem gradu, zelo veselili.«

—tp, vos.

Tako nastajam?!

Velikokrat sem že razmišljal, da bi vam povedal kako nastajam. Ste kdaj pomislili? No, morda le takrat, ko se jezite name, če manjka kakšna črka, ali ko je zamenjan podnapis k sliki, če je slab papir, ali ko v meni ne najdete tistega, kar ste pričakovali. Je že tako, vsepovsod stiska s časom, denarjem, jaz pa včasih malo shujšam, tanjši sem in tudi sebi nisem takrat všeč.

Začne se že v torek na redakcijskem sestanku. Toda v sredo že pozabijo name, saj so pozorni do radia, v četrtek se me spet malce dotaknejo, v petek in nedeljo me znova spodrine radio. Čisto nori pa so name v ponedeljek — zaradi mene — izredno stanje. Je bilo kdaj zaradi vas? Če vam ni treba, se ob ponedeljkih pa tudi v torek zjutraj, raje ne približajte uredništvu. Če pa se že morate, bodite hitri. Ko bi slišali, ko bi videli: kje so zahvale, kje so razpisi, kje so oglasi... Ta sestavek je slabo napisan, onega skrajšati, na prvi strani je še luknja, kdaj bodo končane slike... Živčna temperatura na visku, jaz pa mrtvo hladen in ponosen, ker se vse vrti okoli mene.

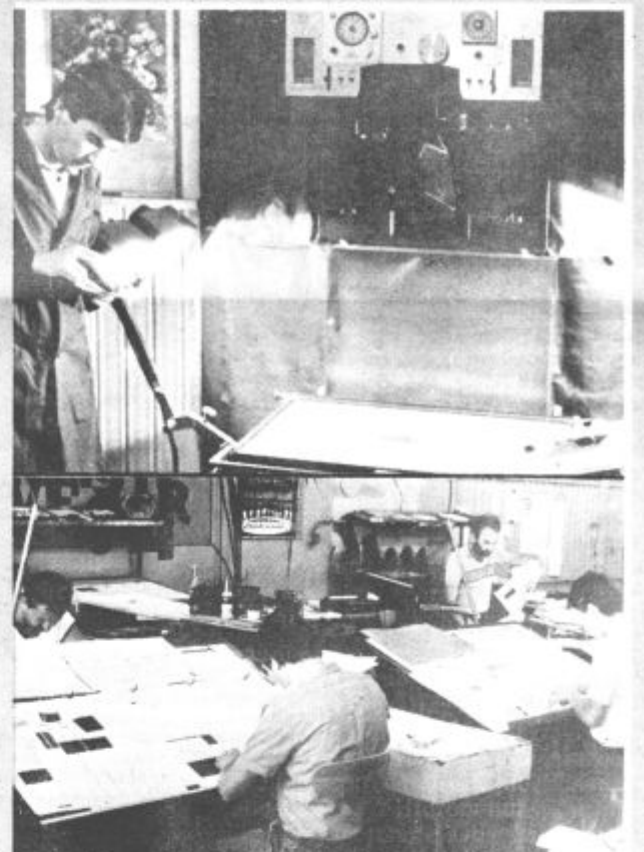
In ob tako povišanem pritisku naredijo, ko zberejo gradivo seveda, najprej ogledalo (osnutek) — kakšen bom v četrtek. Hja, kako pa me potem spraviti v tiskarno — ČGP Večer Maribor? »Je kdo prostovoljec?« Če ga ni, ga določijo. »Ti si prostovoljno določen«. In potem potem za mano frk v Maribor. Kaj vse delajo z menoj med potjo! Ampak še vedno sem pomemben, ker se vsi vso pot sprašujejo, ali mi še kaj manjka?

Na cilju v Tiskarni me nesejo najprej v fotostavek. Tu me znova premečejo in pretreesejo. Pogosto pa tudi slišim besede: »Fantje zamujate«. Glejajo me tako, kot da sem jaz tega kriv. Začnejo me obdelovati, rokopiese preoblikujejo v prave stavke, jih skrbno pregledajo in odženejo tiskarske škrate — no, vedno ne — pa že pridem v roke montažerju stavec.

Stavci me razrežejo (1. posnetek) in se potem igrajo z menoj, ko me spet sestavljajo. Začnem dobivati pravo podobo. Včasih sem si prav všeč. Ko je vseh mojih osem delov — strani izdelanih, ali dvanajst, oziroma tudi šestnajst — za to pa že mora biti kakšen praznik, me peljejo k reprofotografu. (2. posnetek) Ta me lepa poslika in me vrne nazaj v montažo, kjer me še popravijo (3. posnetek) Nato me preslikajo še na ploščo in odnesejo v tisk. Porabim kar veliko papirja. Debele role. (posnetek št. 4)

Če imam srečo, sem v četrtek zjutraj v vaših rokah. In priznajte — včasih sem vam le všeč!

P. s.
Tudi moje pismo so skrajšali in nekaj slik vrgli v koš.
Vaš NAS ČAS

Nadarjeni plavalki Renata Rednak in Katja Mijoč

Naslove, medalje in priznanja zbirata kot za šalo

V velenjskem plavalnem klubu raste rod mladih obetavnih plavalcev in plavalk, na njegovem čelu pa sta vsekakor nadarjeni in izjemno uspešni Renata Rednak in Katja Mijoč. Vsem uspehom v zadnjem obdobju sta konec prejšnjega tedna dodali še vrsto dobrih uvrstitev na državnem prvenstvu. Zlasti velja pohvaliti Renato, ki je kar trikratna državna pionirska prvakinja. Naj nekaj več o sebi naj povesta kar sami, najprej Renata Rednak:

»Oktober bom dopolnila dvanajst let, plavam pa jih že pet. Doslej sem dosegla že precej uspehov, saj sem na nedavnem republikanskem prvenstvu zmagala sedemkrat in bila enkrat druga. Tudi na zimskem državnem prvenstvu sem bila šestkrat prva, osvojila pa sem še eno drugo in eno tretje mesto. Tudi na državnem prvenstvu za plavalce do 12 let konec tedna na Reki sem zmagala na 200, 400 in 800 metrov kravl ter na 200 metrov delfin, na 100 kravl sem bila peta in četrta še na 200 metrov mešano. Treniram dvakrat na dan, v šolskem času pa trikrat na teden zjutraj in vsak dan popoldne. Vstajam ob 5.30, vsak dan pa

preplavam do 9 kilometrov, od tega 6 popoldne. Upam, da bom še naprej dosegala tako dobre rezultate in da me bodo starši še naprej spodbujali in mi pomagali, saj imajo prav starši in trener

Renata Rednak

Rajmond Valcer največ zaslug za moje uspehe. Zdaj si bom privoščila dva meseca odmora, nato pa se bodo znova pričeli treningi. Tako dolg odmor ne bo odvisen, še kako prav mi bo prišel.«

Katja Mijoč: »Stara sem 13 let in sem že tekmovala na številnih tekmovanjih in prvenstvih. Na nedavnem republikanskem prvenstvu v Ljubljani sem bila šestkrat druga, na absolutnem mladins-

Katja Mijoč (vos)

skem prvenstvu v Mariboru pa sem se v finale uvrstila petkrat. Na državnem prvenstvu za pionirje do 14 let v Celju sem bila druga na 200, 400 in 800 metrov kravl in bila še dvakrat peta in

enkrat četrta. Treniram že osmo leto in sem prve večje uspehe dosegla še zelo mlada. Moja vadba je skoraj enaka kot Renatina, seveda pa na treningih ena drugo spodbujava.«

Kako in zakaj sta se pravzaprav odločili za plavanje?

Renata: »Bila sem na plavalnem tečaju in tam so me povabili na trening v klub. Najbolj me je spodbujala in hrabrila Natalija Sabo in njej gre velika zahvala za moje uspehe.«

Katja: »Na trim plavanju so mi morali pomagati, da sem preplavala bazen. Potem sem obiskovala plavalni tečaj in po nekaj uspehih so me povabili na trening v klub.«

Obe sta mladi in nadarjeni, tekmovalna bodočnost je še pred njima. Na treningih jima ni dolg čas v boju z vodo in kilometri, tudi v šoli nimata problemov kljub zahtevnim treningom in številnim tekmovanjem. Tudi prosti čas imata, pravita obe. Katja se takrat igra doma z računalnikom, malo bere in odhaja na sprehode, Renata pa gre najraje na šoštanjski bazen k prijateljicam.

Halo, inšpektor!

KRUH (graham)

Odkar se je podražil kruh, dobijo inšpektorji vsak dan veliko telefonskih klicev, kako to, da je tako poskočila cena prav grahamu. Ker to verjetno zanima tudi širši krog naših bralcev, vas z vsebino dopisa, ki ga je na Občinski inšpektorat naslovila delovna organizacija Mlinsko predelovalna industrija Celje, tozd Pekarne in slašičarne Celje, danes seznanjamo.

Takole pišejo:

Cena osnovnega in posebnih vrst kruha je oblikovana po Uredbi ZIS o obvezi dostavljanja v promet določenih količin kruha iz moke T — 850.

Da bi pokrili izgubo pri osnovnem kruhu, ki ga mora biti 30 %, se morajo povečati cene posebnih vrst kruha. Cena me-

856-151

856-756

855-450

šanega graham kruha v preteklosti ni v celoti krila niti cena moke. Ob sedanji podražitvi moke in prenosa izgube od os-

novnih vrst kruha je indeks povečanja res visok.

Ker TOZD posluje z izgubo zaradi nesorazmerja med cenami surovin in končnih izdelkov, si ne moremo dovoliti, da kruh prodajamo v svojo izgubo oz. škodo.

Iz kalkulacije so razvidne kalkulativne postavke, iz katerih je razvidno, da ne gre za navijanje cen, kakor mislijo potrošniki, pravijo v Mlinsko predelovalni industriji Celje.

Kalkulacija za kruh graham 0,25 kg

I. Osnovne surovine (moka, kvas, sol, aditivi) po specifikaciji	18,95 din
II. Proizvodni stroški:	
1. Energija, gorivo, mazivo	5,19
2. Davki in prispevki	6,82
3. Amortizacija	3,30
4. Ostali stroški	8,17
5. Bruto OD + prod. režija	13,56
Skupaj:	37,04 din
III. Stroški za 1 kom.	65,99
IV. Prevoz	4,80
LASTNA CENA:	70,79
V. Akumulacija	6,64
VI. Krite izgube pri osnovnih kruhah	15,00
VII. Malotrgovska marža	5,44
Skupaj:	97,87
VIII. Maloprodajna cena	98,00

REK Rudnik lignita Velenje n. sol. o.
Titovo Velenje

DO Rudnik lignita Velenje
Kadrovska služba

Komisija za delovna razmerja pri DS DSSS

OBJAVLJA
dela oz. naloge

ARHIVSKO — KNJIŽNIČARSKA DELA

Pogoji:

- višja (VI. stop.) ali visoka (VII. stop.) strokovna izobrazba ustrezne smeri
- 1 leto delovnih izkušenj

Kandidati naj vložijo pisne prijave z ustrežno dokumentacijo v 8 dneh od dneva objave na naslov: Kadrovska služba DO RLV, 63320 Titovo Velenje. Delo se združuje za nedoločen čas s polnim delovnim časom.

Prijavljene kandidate bomo pisno obvestili v 30 dneh po opravljeni izbiri.

Srečno!

gorenje

GORENJE SOZD
sestavljena organizacija
zdrženega dela, o. o.
TITOVO VELENJE

DO GORENJE
MALI GOSPODINJSKI APARATI
p. o., NAZARJE

VABI K SODELOVANJU

Tovarna malih gospodinjstvih aparatov je vedno štela med najuspešnejše proizvodne organizacije v Gorenju. Tako smo se odločili, da iz TOZD v DO gospodinjstvi aparati, formiramo enovito delovno organizacijo Gorenje Mali gospodinjstvi aparati. Smelost za ta korak nam dajejo dosedanja delovni in poslovni rezultati, ter sodoben in tržno uspešen proizvodni program. Smo največji proizvajalec malih gospodinjstvih aparatov v Jugoslaviji, kar 65 % proizvodnje izvozimo v vse dežele Evrope, ZDA, Kanado, Avstrijo. Sodelujemo z vodilnimi proizvajalci v Evropi. Zdaj, ko smo začeli poslovati kot enovita DO Gorenje mali gospodinjstvi aparati, zahtevamo naši razvojni in proizvodni načrti nove strokovnjake. Zato vabimo k sodelovanju tiste, ki bi nam s svojimi sposobnostmi, znanjem in prodornostjo pomagali do uresničitve naših načrtov.

Potrebujemo delavce z visoko in višjo izobrazbo elektro, strojne in ekonomske smeri za opravljanje zahtevnejših del na področju:

- konstrukcije
- tehnologije
- kakovosti
- komercialne
- financ

Nudimo vam ustrezne pogoje za delo in strokovno izpopolnjevanje, nudimo vam pomoč pri reševanju stanovanjskega vprašanja in ugodne pogoje za delo. Če vas zanima življenje in delo v enem najlepših delov Slovenije, v Zgornji Savinjski dolini, kjer boste samo eno uro vožnje oddaljeni od Ljubljane, pol ure od Celja, postanite naš sodelavec ali naša sodelavka.

Razmislite, odločite se in nam pišite.

Sporočite nam podatke o vaši strokovni izobrazbi, delovnih izkušnjah, napišite o vaših pričakovanjih in pogojih za zaposlitev pri nas. Mi vam bomo zagotovo odgovorili.

Telefonirate pa lahko neposredno direktorju v delovno organizacijo Gorenje mali gospodinjstvi aparati, Nazarje po tel. na št. 831-700, tov. Jožetu Kudru.

Svojo ponudbo pošljite na naslov:

GORENJE SOZD, o. o., Titovo Velenje, Delovna skupnost Splošni posli, Sektor kadrovskih zadev, Partizanska 12, 63320 TITOVO VELENJE pod oznako »ZA MGA NAZARJE«.

Balinarski turnir

V petek, 4. julija, se je na športnem igrišču balinarjev odvijal turnir v počastitev dneva rudarjev ter dneva borca. Na tem 5. tradicionalnem turnirju je sodelovalo 12 ekip iz širše Slovenije in nekaj domačih ekip.

Pred celo vrsto gledalcev se je najbolj izkazala ekipa BK Trebeliško pred ekipo BK Cerknica ter BK Vegrad Titovo Velenje. Vsekakor pa je treba pohvaliti tudi BK sozd REK za odlično organizacijo, pa čeprav se jih je tokrat prijel tudi malo športne smole.

Balinarski klub, ki je tekmovanje organiziral se je odločil, da bo tudi naslednje leto priredil turnir, ki pa naj bi bil še v večjem obsegu. Predvsem si želijo, da bi sodelovalo še več ekip, saj bi tako tudi ta šport pridobil na popularnosti ter postal tudi v naši dolini tako zanimiv kot v drugih krajih Jugoslavije.

Ž. Voglar

TRGOVSKA IN PROIZVODNA DO ERA n. sol. o. TOK KOPLAS TITOVO VELENJE Speglova 2

Na podlagi sklepa Sveta obrtnikov in delavcev TOK Koplaz z dne 23. 1. 1986 razpisuje

JAVNO DRAŽBO

za prodajo

— osebnega vozila CIMOS — DAK, letnik 1983 izključna cena 550.000,— din, v voznem stanju.

Dražba bo dne 4. 8. 1986 ob 8. uri pred prostori ERA TOK Koplaz.

Interesenti morajo pred pričetkom dražbe plačati varščino v višini 10 % od izključne cene.

Navedeno osnovno sredstvo bomo prodali po načelu »videno — kupljeno«, kasnejših reklamacij ne bomo upoštevali. Prometni davek plača kupec, ogled je mogoč eno uro pred dražbo.

REK Rudnik lignita Velenje n. sol. o.
Titovo Velenje

DO Rudnik lignita Velenje
Kadrovska — splošni sektor

Delavski svet DO Rudnik lignita Velenje

RAZPISUJE

dela in naloge delavcev s posebnimi pooblastili in odgovornostmi.

1. VODJA SLUŽBE RAZSTRELJEVANJA
2. VODJA EKONOMSKO — KOMERCIALNE SLUŽBE

Poleg splošnih pogojev določenih z zakonom morajo kandidati izpolnjevati še naslednje pogoje:

ad 1

- najmanj srednja izobrazba rudarske smeri
- 3 leta delovnih izkušenj v metanskih jamah
- strokovni izpit za delo v metanskih jamah
- sposobnost dela z ljudmi, vodenja in organiziranja dela
- znanje enega svetovnega jezika

ad 2

- najmanj višja izobrazba ekonomske ali komercialne smeri
- 3 leta delovnih izkušenj
- sposobnost dela z ljudmi, vodenja in organiziranja dela
- znanje enega svetovnega jezika

Kandidati naj vložijo pisne prijave na razpis z ustrežno dokumentacijo v roku 15 dni po objavi razpisa na naslov: Kadrovska služba DO RLV, pod oznako za razpisno komisijo DO RLV, Titovo Velenje.

Izbran delavec bo imenovan za dobo 4 let.

Prijavljene kandidate bomo pisno obvestili v roku 30 dni po opravljeni izbiri.

Srečno!

K I N O

REDNI KINO VELENJE

Četrtek, 31. 7. ob 18. in 20. uri KONVOJ ŽENSK — francoski, avanturistični.

Petek, 1. 8. ob 10. uri BOMBARDER — italijanski, avanturistični. V gl. vl.: Bud Spencer.

Petek, 1. 8. ob 18. in 20. uri FANT IZ RIA — brazilski, mladinski.

Sobota in nedelja, 2., 3. 8. ob 18. in 20. uri BOMBARDER — italijanski. V gl. vl.: Bud Spencer.

Ponedeljek, 4. 8. ob 10., 18. in 20. uri in torek, 5. 8. ob 18. in 20. uri NORA PETDESETA LETA — nemški, komedija.

Torek, 5. 8. ob 10. uri BOMBARDER — italijanski.

Sreda, 6. 8. ob 10., 18. in 20. uri in četrtek, 7. 8. ob 18. in 20. uri ZADNJA PRILOŽNOST — ameriški, komedija. V gl. vl.: John Travolta in Olivia Newton John.

Četrtek, 7. 8. ob 10. uri ZOB ZA ZOB — ameriški, karate. V gl. vl.: Chuck Norris.

KINO DOM KULTURE

Četrtek, 31. 7. ob 20. uri FANT IZ RIA — brazilski. To je ljubezenska zgodba na brazilski obali z veliko glasbe in športa.

KINO ŠOŠTANJ

Sobota, 2. 8. ob 20. uri FANT IZ RIA — brazilski.
Nedelja, 3. 8. ob 18. in 20. uri KONVOJ ŽENSK — francoski, avanturistični.

Ponedeljek, 4. 8. ob 20. uri BOMBARDER — italijanski, akcijski.

Sreda, 6. 8. ob 20. uri NORA PETDESETA LETA — nemški, komedija.

KINO ŠMARTNO OB PAKI

Petek, 1. 8. ob 20. uri BOMBARDER — italijanski.

Torek, 5. 8. ob 20. uri FANT IZ RIA — brazilski.

ZAHVALA

Ob prerani izgubi sestre in tete

Angele Arlič

iz Prelske 21

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancom, ki ste nam izrekli pisno in ustno sožalje, darovali cvetje in jo pospremili na njeni zadnji poti.

Posebna zahvala govornikom Ivu Gorograncu, Nežki Kroflič, Martinu Drevu in Jožetu Plešniku.

Hvala duhovniku za opravljen obred, gasilskemu pevskemu zboru za zapete žalostinke ter gasilcem iz Vinske gore za ganljiv sprevid in pokop.

Iskrena hvala zdravnici Mariji Šolar za lajšanje bolečin, družini Gorogranc iz Titovega Velenja ter Franciju in Mariji Javornik za pomoč v najtežjih trenutkih.

Žalujoči: Brat Blažek z ženo Anico in ostalo sorodstvo.

koledar

ČETRTEK, 31. julija —
IGNAC
PETEK, 1. avgusta — AL-
FONZ

SOBOTA, 2. avgusta — EV-
ZEBIJ
NEDELJA, 3. avgusta — LI-
DIJA
PONEDELJEK, 4. avgusta —
JANEZ
TOREK, 5. avgusta — SNE-
ŽANA

SREDA, 6. avgusta — VLA-
STA

DEŽURSTVA

Dežurni zobozdravnik v
Zdravstvenem domu Velenje: 2.

in 3. avgusta 1986 — dr. Romana
Lah, Kidričeva 17, Titovo Vele-
nje:

Dežurni veterinar na Veteri-
narski postaji Šoštanj: od 1. do
8. avgusta 1986 — Milan Matko,
dipl. vet., Topolšica 15, telefon
891-166.

**Najlepše in najcenejše darilo —
vaša čestitka na našem radiu.**

ZAHVALA

Ob boleči izgubi dragega moža, skrbnega očeta in brata

Marjana Pozniča

mesarja iz Pesja

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancem, ki so nam v težkih trenutkih stali ob strani.

Posebno zahvalo smo dolžni Gasilskemu društvu Pesje za veličastno spremstvo, DO Era Titovo Velenje, Krajevni skupnosti Franc Leskošek-Luka Pesje, Pevskemu zboru Kajuh za občuteno odpete pesmi, Delavski godbi »Zarja« Šoštanj za odigrane žalostinke. Zahvaljujemo se tudi duhovnikoma za opravljen obred.

VSEM NAŠA ISKRENA HVALA!

Pesje, 26. 7. 1986

Žalujoči: žena Emica, hčerki Mojca in Marjetka, brata Vili in Franc z družinama ter ostalo sorodstvo.

ZAHVALA

Ob boleči izgubi dragega sina in vnučka

Damjana Trapa

IZ RAVEN PRI ŠOŠTANJU

se zahvaljujemo vsem, ki ste v najtežjih dneh čutili z nami. Posebej se zahvaljujemo sosedom Jernejem, Jakobovim, Gregorovim in DO ESO-tozd KKO.

Zahvala velja tudi govornikoma tovarišema Hudomalu in Milanu Kotniku ter župniku za opravljen obred.

Hvala vsem, ki ste darovali cvetje in ga v tako velikem številu pospremili na njegovi zadnji poti.

Žalujoči: ata, mamica in ostalo sorodstvo.

*Privoščim mir ti večni na dnu jame,
da pa tako si zgodaj moral umreti,
predragi moj
in nas pustiti same,
to tožil bom, dokler mi bo živeti.*

ZAHVALA

Ob boleči izgubi našega dragega

Franca Rošerja

iz Efenkove 12 v Titovem Velenju

se iskreno zahvaljujemo vsem, ki ste v najtežjih dneh čutili z nami. Posebna hvala kolektivu RLV in vsem, ki ste ga pospremili na zadnji poti.

Žalujoči: hčerka Ana z družino, Tončka in ostalo sorodstvo.

ZAHVALA

Ob prerani in boleči izgubi dragega moža, ata in starega ata

Fortunata Skornška

iz Plešivca 48

se iskreno zahvaljujemo vsem sorodnikom, sosedom, prijateljem in znancem, ki ste v najtežjih trenutkih sočustvovali z nami in nam kakorkoli pomagali, darovali cvetje ter ga pospremili na njegovi zadnji poti.

Hvala častni straži, rudarski godbi, govornikom ter g. duhovniku za opravljen pogrebni obred.

Žalujoči: žena Marija, hči Marija in sin Danilo ter vnukinja Adrijana

ZAHVALA

ob izgubi našega moža in očeta

Jožeta Salmiča

se zahvaljujemo vsem sorodnikom, prijateljem in znancem, ki ste sočustvovali z nami, izrazili sožalje, mu poklonili cvetje in ga pospremili na njegovi zadnji poti.

Žalujoča žena Bosiljka in hči Sanja

*Gorja ni hujšega na svetu,
kot src ločitev pretrpeti.*

V SPOMIN

Ob letu bridkega slovesa od naše ljubljene hčerke

Viktorije Miklavžina

višje medicinske sestre iz Šembrica

Onemela je tvoja beseda, onemel tvoj vedri smeh. Ostala je knjiga neprebrana, pesem neizpe-
ta, želja neizpolnjena. Ostal bo le lep spomin nate.

Zakaj si morala tako kruto in brezvestno umreti, ko si vendar tako ljubila življenje? Ljubila
vse, kar je lepega, poštenega, znala tolažiti in lajšati bolečine.

Kako neizmerno smo te imeli radi! Kako te pogrešamo! Kako je prazen zdaj naš dom!

Hvala ti za vse, kar si nam dala lepega.
Hvala vsem, ki se nosite v srečo njen spomin.

MIKLAVŽINOVI

NIHČE ŽARES NE UMRE,
DOKLER NI ŽARES POZABLJEN.

ZAHVALA

Ob nenadni izgubi ljubega moža, očeta in dedka

Krstana Glamočaka

iz Šmartnega ob Paki

izrekamo zahvalo vsem, ki ste nam v najbolj bolečih trenutkih pomagali in sočustvovali z nami.

Hvala sosedom, prijateljem, dr. Stuparju, ŽTO Celje — tozd za promet, moškemu pevskemu zboru iz Šmartnega ob Paki, govornikoma za poslovilne besede in vsem, ki ste ga pospremili na njegovi zadnji poti in se od njega poslovili s cvetjem, ki ga je tako zelo ljubil.

Žalujoči: žena Ana, sinova Igor in Ervin z družino, vnuk Jure in ostali sorodniki.

*Lani ta čas smo zrlji še tvoj obraz,
a letos te več ni.
Zaman te iščejo naše oči,
zaman te kliče naše srce,
Srce ljubeče v grobu zdaj spi,
nam pa rosijo se solze iz oči.
(Gradnik)*

SPOMIN

3. avgusta 1986 bo minilo leto žalosti in bolečine, odkar nas je zapustila
naša najdražja

Elica Krajnc

rojena KODRUN,
z Jenkove 11 v Titovem Velenju

Tvoj korak je zastal, glas onemel in v naših srcih je bolečina, ki ne bo nikoli minila. Kruta in
neizprosna je resnica, da se nikoli ne vrneš.

Z večno mislijo nate mož Franci z otrokoma.

Kaj boš hodil, saj tako ne bodo pisali

Mirsad ne ve niti, kje je njegov dom

V uredništvu si še nismo ogledali prejšnje številke Našega časa, v kateri smo pisali o stanovanjski stiski Jurkovičev, ko smo se srečali že z novo.

In Mirsad Merdanović, ki ne ve kje stanuje, ker ne more vedeti; ki ne ve kje bo jutri, ker ne more vedeti; in ki ne ve, kje

ima svoje stvari, ker ne more vedeti; ki ne ve, kje mu je mali dom, ker tudi ne more vedeti, je najprej, ko smo se srečali z njim dejal: »Saj bi prišel prej, pa mi je nekdo rekel, kaj boš hodil, saj tako ne bodo pisali...«

Pa bomo.

Ve pa, ta Mirsad Merdanović, tako kot jih ve še nekaj, ki so se znašli v podobni stiski kot on in njegova mala družina, da je bil do »včeraj« delavec HPH-ja. To je edino kar ve, vse drugo čuti in občuti. Čuti in občuti pa tudi žena, ki ni zaposlena in otrok, ki ne ve,

da je še včeraj obstajalo Podjetje za hidrogradnje, gradnjo prometnih objektov in hortikulturo, kamor je odšel njegov oče vsak dan na delo in ki ne ve, da je na dvorišču avtoparka tega podjetja stal njihov dom. In to kakšen! Kontejner. Danes še tega ni več. Kje je, pa tudi njegov oče ne ve. Vsaj tisti dan ni vedel.

Odpeljal je ženo in otroka domov, v Bosno. Ko se je vrnil, njegove kontejnerske hišice na Zarovi 19 ni bilo več. Kako pa to, da tudi sam ni ostal doma, ker v HPH-ju ni več dela? »Ne morem,« je rekel. Zakaj ne? »Nikoli ne bi prišel v Slovenijo iskat delo in kruh, če bi se lahko preživel doma.«

Ste si iskali delo, je bilo naslednje vprašanje. »Da, iskal in dobil bi ga lahko v Gorenju. Lahko pridem so rekli,« je odgovoril. In zasliševali smo ga naprej kot kakšni detektivi, da se ujame in mu bomo lahko rekli — no, viidiššš... Pa še malo požugali s prstom: »Pa ja, ne da se mu delat...«

Pa nam je odgovoril, spet povsem realno: »Ja, lahko bi se zaposlil. Če bi imel stalno bivališče. Pa ga nimam. Zarava 19 je naslov podjetja, ki ga ni več. Moj kontejner pa je stal na tem

Mirsad Merdanović: »Boste resnično objavili!?!«

dvorišču in tako sem imel tudi jaz naslov, tako sem bil prijavljen na občini, tako mi piše v osebni izkaznici. Ampak tega naslova nimam več, ker nimam več kontejnerja. In ker nimam stalnega bivališča, se ne morem zaposliti,« nam je prizadeto razlagal.

Najprej torej stalno bivališče. Iščete sobo, smo z vprašanji naprej vrtali vanj. »Iščem. Zdaj pa mi vi povejte, kje naj jo dobim? Vsak bi me vzel, takole na štiri kvadratne metre in milijon štiristo na mesec. Ampak, lepo prosim na občini se pa ne boste prijavi. Ne bom jaz nobenega davka plačeval. Tako ti rečejo.

Pa si spet tam, kjer si bil. Na začetku.«

Naševal je, kje vse je že bil, kje vse iskal pomoč. »Na sindikatu so pa dobri ljudje. To pa. Tovariš z brado mi je uredil za en mesec v samskem domu. Imam potrtilo. Poglejte. Ampak kaj pa potem?« je spraševal bolj sebe kot nas.

»Iskal sem ta kontejner. Vanj sem se z družino vselil, ko sem dobil dovoljenje predsednika sindikata v HPH. Slišal sem, da so kontejner sedaj odpeljali delavci Ingrada. Sel sem ga iskat. Sel sem na Ingrad, pa ne vejo nič o tem. V njem so moje stvari, v njem je tudi moja vojaška uniforma. V njem je vse, kar imam. Bom ostal še brez tega?« je spet bolj sebi kot nam postavljala nova in nova vprašanja. Rekli bi mu: »Saj bo...« A kdo ve, kdo vse mu je to že rekel. In še to tako kot da bi mu rekel: »Ni časa, ura je dve...«

Hodil je že od Poncija do Pilata. Napisal pritožbo na Predsedništvo SFRJ. Bil v Beogradu. »Rekli so mi, da bom dobil odgovor po pošti. Lahko, da ga bodo poslali. A na kateri naslov, če sem človek brez naslova? Ničemur več se ne čudim. O, ja. Nekaterim stvarim se še...«

Tudi mi. A žal Mirsad ni edini. Če bi bil, bi njegov problem lahko razrešili čez noč.

Zato — nobenega HPH-ja več.

»Boste resnično objavili? Vse to...?« nas je spraševal še vedno dvomljivo. »Če ne bi, ne bi tako spraševali,« smo mu rekli.

V očeh pa so se mu zaškrile solze.

(mkp), vos-

Kje je kontejner? Tu bi moral biti. Pa ga ni...

Alpinistična odprava v Peruske Ande

Prvo srečanje z »neznankami«

Zjutraj živčno postopam po sobi. Pregledam omaro in predale. »Saj imam vse,« si rečem. Marko je že prišel s kombijem smučarskega kluba Velenje po naju z Vidom. Posloviva se od mlajšega brata in mame. Oče nama je že prej zaželel srečno pot, saj je moral v službo. Na Gorici poberemo še Drejca in Leona.

Sele med udobno vožnjo proti letališču dojemam, da se je naša alpinistična odprava v perujske Ande začela. Naš cilj je Cordillera Blanca ali po naše Bela veriga, ki je le ena izmed številnih verig matičnega gorovja Andov. Pot nas je vodila iz Ljubljane preko Münchna, Pariza, Cayenna in Quita v Limo. Brez manjših zapletov le ni šlo. V Ljubljani se smejimo Drejcu, ki ima prevelik nahrbtnik in ne gre na tehtnico. V Münchnu cariniki vzamejo Vidu in Drejcu cepine iz ročne prtljage in jih pošljejo posebej. V Limo nas, oziroma Sarajevčane, pričakajo Hrvaški izseljenci. Potovali smo skupaj z alpinisti iz Sarajeva, ki so se jim prej najavili. Mi se jim enostavno priključimo. Vodja Sarajevčanov pove nekaj več o njihovi odpravi za Peruansko televizijo, ki nas tudi posname. Ko dobimo prtljago in uredimo carinske zadeve nas odpeljejo do njihovega kluba Dubrovnik. Ugodno nam zamenjajo dolarje v njihove intije.

Pogostijo nas s kosilom in sadjem seveda iz našega denarja, samo pripravili so. Z Leonom se brez znanja Španščine, ki je v Peruju uradni jezik, odpraviva po nakupih. Hotela sva si kupiti banane, vendar še nisva imela njihovih intijev. Z rokami razlagama možu, da bi rada kilo banan, in da bova plačala z dolarji. On pa bi nama vrnil preostali denar v intijah. Ker mož najine govorice z rokami očitno ne razume, vzame veliko vrečo in jo začne polniti z bananami. Toliko bi jih namreč dobil za en dolar. K sreči prideta mimo dve študentki z znanjem angleščine in nama na črno zamenjata dva dolarja. Vsa srečna kupiva banane, ko Leon ugotovi, da sva za cel dolar od dveh na zgubi. Študentk seveda nikjer več, midva pa sita, a bogatejša za eno izkušnjo. Zvečer se z dokaj dobrim avtobusom odpeljemo proti Huarazu, zadnjemu večjemu mestu pod Cordillero Blanco, ki leži 400 km severneje od Lime. Po dveh neprespanih nočeh mi ta nočna vožnja ni posebej ugajala. Ko mi uspe zaspati, me zbudi nizek moški glas: »Por favor pasaporte kontroll«. Nejevoljno mu pokažem potni list in preklinjam. V Huarazu ostanemo dva dni. Privajamo se na novo okolje, obraze in že tudi višino, saj to mesto z 80-tisoč prebivalci leži na 3000 metrih. Pri normalni hoji višine resda ne ču-

tim, ko pa malce poskočim prek stopnic sem takoj zadihan. Zanimivi so avtomobili. Mnogo je velikih, ki so tako široki kot je dolg moj Fiat 126. Ko speljujejo misliš, da bo poletel najmanj helikopter. Če mu manjka kak konec blatnika ali ima razbito šipo, soferja nič ne moti. Po drugi strani pa vidiš moderne japonske in ameriške jipe, kombije in avtomobile. Poseben je tudi njihov način vožnje. Smerokazov ne uporabljajo, ali pa nobenemu ne delajo. Precej mahajo z rokami in mnogo hupajo. Ponoči vozijo le s pozicijskimi lučmi. Avtobusi so poglavje zase. Po Limi in Huarazu vozijo stari razpadajoči busi vseh mogočih oblik. Med mesti pa vozijo avtobusi precej boljši od naših. Pravi utrip življenja se tukaj začne s temo. Zanimivo je to, da je tukaj 12 ur dan in 12 ur noč. Prehoda iz dneva v noč in iz noči v dan pa sta zelo hitra. Na ulici se prodaja in kupuje, čez cesto igra ansambel in propagira svoje kasete. V taki gneči srečamo dva slovenska alpinista, Danija Tiča in Milana Romiha iz Slovenske Bistrice, ki sta v južni Ameriki že od lanskega decembra. Osvojiti nameravata 30 vrhov, visokih čez 6000 metrov. Skupaj odidemo v dolino Langanuco na našo prvo turo. Rok Preložnik

(Dalje prihodnjič)

Ribiška sreča in spretnost

Pozdrav »dober prijem« je bil pred nedavnim »usoden« za Vinka Pučnika iz Šoštanja, sicer člana ribiške družine Paka. Na Šmartinskem jezeru mu je namreč prijel lep som, dolg 134 centimetrov in težak 16 kilogramov. Ker je imel na trnku pretanko vrstico, loviti je namreč nameraval smuča, ga je moral utrjati kar uro in 40 minut. Bal se je namreč, da mu bo som vrstico utrgal, sicer pa je med tem »bojem« komaj verjel, da ga bo uspel spraviti na suho. Sreda julija je za Vinka Pučnika verjetno srečno obdobje. Pred tremi leti je 17. julija ujel le malo manjšega soma, lani približno v enakem obdobju pa mu je vrstico utrgal kakšnih 40 kilogramov težak som.

Bo prijel pa naslednjega julija, ko bo imel za takšnega orjaka pri sebi še čoln. Dober prijem.

Korajža velja

Zgodilo se je sicer že pred mesecem dni, nihče pa ne more reči, da slika ni zanimiva. Na posnetku je namreč Vinko Hriberšek iz Cirkovc, ki mu je roj čebel takole povil roko. Verjetno vas je še nekaj, ki bi si tole upali »privoščiti«, prav veliko pa zagotovo ne.

Gasilsko društvo Šoštanj — mesto

vabi v nedeljo, 10. avgusta, na

VELIKO TOMBOLO

pred gasilskim domom v Šoštanju.

18 glavnih dobitkov med njimi dve zastavi GTL 55, dve motorni kolesi Tomos, pralni stroj Gorenje in več sto bogatih dobitkov.

Vljudno vabljeni!

Pogled na bele Andske vrhove